

13. เรื่อง ฮาแวก็อราปู¹

นายเจ๊ะมุ มาลาเยา - ผู้เล่า

มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านชื่อนามว่า "ฮาแวก็อราปู" เนื่องจากเขามีผิวตะปุ่มตะป่ำคล้ายผิวคางคก ชาวบ้านพากันถูกเหยียดหยามเขา ทุกคนไม่ยอมเป็นเพื่อนกับเขา ต่างก็รังเกียจเขา ดังนั้นจึงทำให้เขาขาดเพื่อน ไม่สามารถเข้าสังคมกับผู้อื่นได้ ทั้งนี้เนื่องจากโรคผิวหนังของเขานั้นเอง ใครที่อยู่ใกล้เขาจะมีกลิ่นเหม็น เมื่อมีชาวบ้านมาถูกเหยียดหยามเขา เขาก็ร้องไห้กลับไปฟ้องแม่ แม่พุดลอบใจลูกว่า "ลูกอย่าร้องไห้เลยจะ จะทำอย่างไรได้ละ ก็เราเกิดมาเป็นอย่างนี้ เราเลือกเกิดไม่ได้หรอกลูก"

วันหนึ่งเขาได้หนีออกจากบ้าน และเมื่อไปพบซีเต้าที่ไหนเขาจะลงไปคลุกซีเต้าตรงนั้น ต่อมาอาการคันของผิวหนังก็ค่อย ๆ หาย มาถึงตอนนี้เขาเกิดความคิดอย่างหนึ่งจึงกล่าวกับผู้เป็นแม่ว่า "ตัวลูกอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว ลูกจะต้องออกไปศึกษาหาความรู้ ลูกจะต้องพยายามให้ได้ แม่ช่วยทำตุปะนาซี² ให้หน่อยสิ ลักสองสามลูกนะ" แม่จึงไปตัดหางมะพร้าวและลงมือทำตุปะนาซี จากนั้นฮาแวก็อราปูก็ออกเดินทางโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง เขาเดินทางไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งกลางทุ่งน้ำใกล้ป่าใหญ่ ที่มีศาลาพักร้อนหนึ่งหลัง และบ่อน้ำหนึ่งบ่อ เขาก็นั่งพักและแกะห่อตุปะนาซีออกมากิน ในขณะที่เขากำลังกินอยู่นั้นก็มีเด็กสองคนพี่น้องร้องไห้อยู่ ฮาแวก็อราปูจึงเรียกเด็กทั้งสองให้เข้าใกล้ ๆ แล้วถามว่า "พวกเจ้าร้องไห้ทำไมกัน" เด็กทั้งสองตอบว่า "เราร้องไห้เพราะเราหิว วันนี้เรายังไม่ได้กินอะไรเลย" ฮาแวก็อราปูจึงหยิบตุปะนาซีที่เหลืออีกสองลูกกว่า ๆ ให้เด็กทั้งสองด้วยความสงสาร ทั้ง ๆ ที่เขาเพิ่งกินกินคนเดียวเอง หลังจากนั้นเด็กทั้งสองคนนั้นก็จากไป ฮาแวก็อราปูจึงออกเดินทางต่อ มุ่งสู่ป่าใหญ่ได้พบกับชายชราผู้หนึ่ง

¹ ชายหนุ่มผิวตะปุ่มตะป่ำ คล้ายผิวคางคก

² ข้าวสวยอัดห่อด้วยหางมะพร้าว รับประทานกับสมันกึ่ง

ชายชราผู้นั้นถามว่า "เฮ้! ฮาแวก็อรานู เจ้าจะไปไหน" ฮาแวก็อรานูตอบว่า "ข้ามันอยากพอยู่ในหมู่บ้านร่วมกับชาวบ้านอื่น ๆ ไม่ได้ เขาชอบดูถูกข้าและข้าคิดว่า ทางที่ดีที่สุดข้าจะต้องออกไปแสวงหาวิชาความรู้เกี่ยวกับไสยศาสตร์" ชายชราผู้นั้น บอกว่า "ถ้าเจ้าอยากได้ ไม่ยากเลย ตามข้ามาสิ" ฮาแวก็อรานูจึงเดินตามชายชรา ผู้นั้นไป เขาทั้งสองเดินเข้าไปในถ้ำ ชายชราตั้งใจสอนลูกศิษย์อย่างสุดความสามารถ ในขณะที่อยู่กับฮาแวก็อรานูตั้งใจศึกษาหาความรู้จากชายชราจนสำเร็จ หลังจากนั้น ฮาแวก็อรานูได้เดินทางกลับบ้านและได้นำวิชาความรู้ที่ได้ศึกษามาฝึกปรี๊เป็นประจำ

จะกล่าวถึงเมือง ๆ หนึ่ง เจ้าเมืองมีพระธิดาเจ็ดพระองค์ พระธิดา หกพระองค์นั้นทรงมีคู่ครองหมดแล้ว เหลือเพียงพระธิดาองค์สุดท้ายเท่านั้นที่ยังไม่มี คู่ครอง พระธิดาองค์นี้มีพระชนมายุสมควรที่จะอภิเษกสมรสได้แล้ว เจ้าเมืองทรง พยายามจะยั้งคะยอเท่าไร ๆ พระธิดาก็ไม่ทรงยินยอมเพราะทรงคิดว่า การแต่งงาน นั้นเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความลำบาก ขาคือสระ ส่วนพระธิดาทั้งหมดนั้นก็ได้อภิเษกสมรส กับบรรดาเศรษฐีของเมืองนั้นกันถ้วนหน้า ดังนั้นเจ้าเมืองจึงดำริให้มีพิธีเลือกคู่ โดยให้ เสนาว่าวประกาศให้ชายหนุ่มต่าง ๆ มาเข้าเฝ้าแล้วให้พระธิดาทรงเลือกคู่ เสนา จึงได้ออกว่าวประกาศให้บรรดาชายฉกรรจ์เข้าเฝ้า แต่พระธิดาก็ไม่ทรงเลือกใคร เจ้าเมืองจึงมีรับสั่งตามนายทหารว่า "ในเมืองของข้านี้ พวกเจ้าเกณฑ์ชายฉกรรจ์ มาหมดหรือยัง" ทหารกราบทูลว่า "เหลืออยู่คนเดียวเท่านั้นพะยะค่ะที่ยังอยู่ในป่าโน้น" เจ้าเมืองจึงตรัสสั่งให้ทหารไปเรียกชายหนุ่มคนนั้นมาเข้าเฝ้า เมื่อฮาแวก็อรานูมา เข้าเฝ้าเรียบร้อยแล้ว พระองค์ตรัสเรียกพระธิดา ฝ่ายพระธิดาเมื่อเห็นฮาแวก็อรานู เกิดหลงรักและทรงเลือกฮาแวก็อรานูผู้อัปลักษณ์คนนี้เป็นสวามี เจ้าเมืองจึงทรงซักถาม ถึงความเป็นมาของชายหนุ่ม ในที่สุดพระองค์ทรงจัดพิธีอภิเษกสมรสให้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ชอบ หน้าชายหนุ่มมากนัก แต่เมื่อเป็นพระประสงค์ของพระธิดาที่พระองค์รักมากจึงทรงจัด พิธีอภิเษกให้ หลังจากนั้นเจ้าเมืองตรัสสั่งให้พระธิดาและชายหนุ่มไปอยู่ที่กระท่อม ปลายนา เนื่องจากพระองค์ไม่ยากไต่ยินค้ำนิทาจากชาวบ้านถึง เขยคนสุดท้ายที่มี หน้าตาอัปลักษณ์ เป็นที่น่าอับอายชายหน้าชาวเมือง

ชาแวกีอราปูอาศัยอยู่ในกระท่อมปลายนาพร้อมพระธิดา เมื่อถึงเวลา กลางคืนก่อนเข้านอน เขาก็ถอดร่างกือราปูกลายเป็นชายหนุ่มรูปงามซึ่งหล่อที่สุดในบรรดาลูกเขยทั้งหมด วันหนึ่งพระธิดาแอบขโมยร่างกือราปูมาเผา ทำให้ชาแวกีอราปูเข้าสู่ร่างปลอมไม่ได้ เมื่อข่าวนี้ทราบถึงเจ้าเมือง จึงมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าและทรงอนุญาตให้มาอยู่ในวังด้วยกัน ดังนั้นจึงเป็นที่อิจฉาของบรรดาพี่เขยและพระธิดาทั้งหมดพระองค์ ทั้งหมดคิดวางแผนที่จะกำจัดชาแวกีอราปูให้ได้ แผนการแรกเริ่มโดยสั่งสอนบอกวิธีที่จะให้สามีรักโดยบอกกับพระธิดาองค์สุดท้ายให้ใส่ซี่เต้าในอาหาร แผนที่สองให้ปักเข็มบนที่นอน เนื่องจากพระธิดาองค์สุดท้ายยังไม่มีประสบการณ์ในชีวิตคู่จึงทรงกระทำตาม ปรากฏว่าทั้งคู่เกือบจะทะเลาะกัน แต่ด้วยความใจเย็นของชายหนุ่ม เขาจึงสอบถามพระธิดาว่า "น้องทำอย่างนี้ได้อย่างไร หรือเป็นเพราะพี่เป็นคนต่างบ้านต่างเมือง รูปไม่หล่อและยากจนอย่างนั้นใช่ไหม" พระธิดาทรงรีบชี้แจงว่า "เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น เหตุที่ทำลงไปก็เนื่องจากพี่ ๆ เขาบอกว่า ถ้าจะให้พี่หลงรักต้องทำแบบนี้"

วันหนึ่งชาแวกีอราปูคิดถึงบ้านจึงพาพระธิดากลับมายังหมู่บ้านซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขา การกลับมาของชาแวกีอราปูในครั้งนี้ทราบไปถึงพระราชของเมืองนั้นว่า ชาแวกีอราปูมีเมียสวยไม่ทราบว่าเป็นหญิงสาวจากเมืองไหน พระราชาทรงคิดอุบายที่จะกำจัดชาแวกีอราปูเพื่อที่จะเอาเมียของชาแวกีอราปูมาเป็นของพระองค์ จึงรับสั่งให้ชาแวกีอราปูชุกบ่อโดยเสนอค่าจ้างให้สูงมาก ชาแวกีอราปูพอที่จะเอาได้วันนี้คือแผนที่จะกำจัดเขา แต่ก็ไม่กลัวเพราะเขาได้ศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ แล้ว ชาแวกีอราปูก็ไปชุกบ่อตามรับสั่ง เมื่อชุกได้ลึกพอประมาณ พระราชาทรงสั่งให้ทหารกลบบ่อเพื่อให้ชาแวกีอราปูตาย จากนั้นพระราชาเสด็จไปยังบ้านของชาแวกีอราปู เมื่อไปถึงพระองค์ทอดพระเนตรเห็นชาแวกีอราปูนั่งอยู่บนบ้านจึงตรัสถามว่า "เฮ้ย! ชาแวกีอราปู เจ้ากลับมาเมื่อไหร่" "กลับมาเมื่อกี่เองพะยะค่ะ" ชาแวกีอราปูทูลตอบ "ข้าพระองค์ไปเข้าเฝ้าพระอัยยิกาของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงฝากสวัสดีและได้ตรัสสั่งให้ข้าพระองค์นำอาหารไปถวายด้วย" พร้อมกันนั้นชาแวกีอราปูก็ได้เอาหลักฐานซึ่งเป็นของมีค่ามากมายมาให้

พระราชาทอดพระเนตร และได้กราบทูลต่ออีกว่า "พระอัยยิกาของพระองค์ก็มี
สิ่งเหล่านี้จะประทานให้พระองค์ด้วย แต่พระองค์ต้องเสด็จไปรับเอง" พระราชา
จึงตรัสว่า "เอาละไม่มีปัญหาเลย สำหรับข้าไม่มีปัญหา"

วันรุ่งขึ้นพระราชাত্রัสสั่งให้ทหารทุกคนช่วยกันขุดบ่อเพื่อที่พระองค์
จะได้เสด็จไปหาพระอัยยิกา เมื่อทหารขุดบ่อมีความลึกพอประมาณ พระราชา
ทรงกระโดดลงไปในบ่อ ฮาแวก็อราญจัดการถมบ่อทำให้พระราชาลื่นพระชนม์
ฮาแวก็อราญจึงได้เป็นพระราชาครองเมืองนี้แทน

14. เรื่อง ฮาแวก็อสิกกิง (หนูมั่วก้อย)

นายมะแอ แมแล - ผู้เล่า

สามีภรรยาคนหนึ่ง เขาทั้งสองได้อยู่ร่วมกันจนมีลูกด้วยกันหลายคน แต่ลูกคนสุดท้ายนั้นมีรูปร่างเล็กเท่านี้วก้อยเท่านั้นเอง ผู้เป็นแม่จึงได้แสดงอาการรังเกียจ ไม่อยากจะเลี้ยงดูลูกคนนี้ นางจึงนำไปทิ้งในคลองแห่งหนึ่ง โดยการใส่ลงไปในกามมะพร้าว มีเสบียงเป็นข้าวห่อหนึ่งและกับข้าวอีกห่อหนึ่ง เด็กน้อยคนนั้นจึงลอยไปตามสายน้ำ

กล่าวถึงชายคนหนึ่งชื่อ "กูโน" เขาเป็นหมันไม่สามารถจะมีลูกได้ วันหนึ่งเขากำลังอาบน้ำในคลอง ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเด็กร้องเรียกว่า "ช่วยด้วย! แถวนี่มีใครบ้าง ช่วยฉันด้วย" กูโนมองซ้ายมองขวา "เอ! เสียงอะไรกันนะ เอ๊ะ! นั่นอะไรกำลังลอยมาโน่น" เสียงเด็กร้องเรียกอีก "ใครก็ได้ช่วยฉันหน่อย" กูโนจึงไปรับเด็กน้อยคนนั้นพาคำกลับมาที่บ้าน ขณะนั้นเมาะโนซึ่งเป็นเมียของกูโนกำลังทอดผ้า กูโนตะโกนมาแต่ไกลว่า "เมาะโน ฉันได้ลูกชายมาคนหนึ่ง" เมาะโนสงสัยยิ่งนักจึงถามว่า "พี่เอาลูกใครมาจากไหนหรือ" ไม่ทันที่กูโนจะตอบ เด็กน้อยแย่งตอบเสียก่อนว่า "ก็ฉันนี่ใจลูกเปาะโนล่ะ" เมาะโนเมื่อหันมาเห็นเด็กน้อย นางดีใจจึงรีบวิ่งไปอุ้มทำให้ด้ายทอดผ้าติดพันขาพะรุงพะรัง เมาะโนรับเด็กแล้วนำไปอาบน้ำ จากนั้นจึงยกมารับกับข้าว เมาะโนถามสามีว่า "พี่ได้เด็กคนนี้มาจากไหน ทำไมถึงมีขนาดเล็เท่านี้วก้อยอย่างนี้ล่ะ" กูโนตอบว่า "พี่พบเด็กคนนี้ในคลองโน่น" ทั้งสองจึงได้เลี้ยงดูเด็กคนนั้นโดยหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะเติบโตใหญ่เป็นเช่นคนปกติ ได้ตั้งชื่อเด็กชายว่า "ฮาแวก็อสิกกิง"

ขณะนั้นที่หมู่บ้านแห่งนี้ชาวบ้านกำลังต่อเรือพระที่นั่งสำหรับพระราชฮาแวก็อสิกกิง นั้นได้ยินเสียงโครมคราม โครมคราม จึงได้ถามเมาะโน เมาะโนว่า "ชาวบ้านเขากำลังต่อเรือพระที่นั่งของพระราชฮาแวก็อสิกกิงตามว่า "อยู่ที่ไหน ละจ๊ะ ลูกอยากจะไปดูบ้าง" เมาะโนตอบว่า "ลูกไปไม่ได้หรอกเพราะต้องไป

ขึ้นไปดู ลูกตัวเล็กนิดเดียวเป็นขึ้นไปไม่ได้หรอก" เมื่อลับสายตาเมาะโน ฮาแวก็อสีกิงก็แอบหนีไปนั่งอยู่ที่บันไดทางขึ้น เพราะตัวเองเล็ก ตัวเตี้ยนิดเดียวไม่สามารถที่จะเป็นขึ้นไปดูได้ พวกเขาบ้านต่างคนต่างก็ทำงานอย่างขะมักเขม้นเสียงดังโครมคราม ๆ ฮาแวก็อสีกิงพูดว่า "ทำงานกันทั้งวันไม่เห็นมีน้ำชากาแพกินเลย" นายช่างใหญ่เมื่อได้ยินเด็กพูดเช่นนั้นจึงมีความรู้สึกไม่พอใจ จึงกล่าวหาว่าเด็กคนนี้เป็นปากไม่ตี ปากไม่มีหูรูด จึงมาฟ้องกูโนและเมาะโน ทั้งสองไม่สบายใจและเกิดความเกรงกลัว ฮาแวก็อสีกิงพูดว่า "อย่ากังวลไปเลยจ๊ะ อย่าร้องไห้ไปเลยแม่ อยู่เฉย ๆ ก็แล้วกัน" และฮาแวก็อสีกิงก็สั่งเมาะโนว่า "ลูกจะนอนพักสักงีบหนึ่ง พอเที่ยงแม่ช่วยปลุกด้วยนะ" พอถึงเวลาเที่ยงเมาะโนไปปลุกฮาแวก็อสีกิง ฮาแวก็อสีกิงจึงชวนกูโนไปที่เรือของพระราชาราชแล้วพูดว่า "ด้วยบารมีของฮาแวก็อสีกิงขอให้เรือลำนี้จงเสร็จ" แล้วเขาก็เดินเวียนรอบเรือลำนั้น จากนั้นเขาก็กลับมานอนต่ออีก

วันรุ่งขึ้นเขาบอกพ่อให้ไปดูเรือลำนั้น ปรากฏว่าเรือลำดังกล่าวตั้งตระหง่านเสร็จเรียบร้อย กูโนจึงกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ พระราชาตรัสให้ชาวบ้านทุกคนช่วยลากเรือลงสู่ทะเล ปรากฏว่าแม้จะเกณฑ์ชาวบ้านและนายทหารมากเท่าไร เรือลำดังกล่าวก็ไม่ขยับเขยื้อน จนทุกคนหมดปัญญา พระราชาทรงขอร้องให้ฮาแวก็อสีกิงไปช่วย ฮาแวก็อสีกิงกราบทูลว่าถ้าจะให้เรือลำนี้ลงสู่ทะเลได้จะต้องหาผู้หญิงซึ่งตั้งครรภ์ลูกคนแรก แล้วนำมาทำเป็นไม้รองท้องเรือ หญิงคนแล้วคนเล่าต่างก็ไม่ยอม เพราะทุกคนกลัวตาย ในที่สุดเขาพร้อมกับกูโนก็ได้ไปขุดร่องน้ำ แล้วฮาแวก็อสีกิงก็บอกว่า "ถ้าหากว่าเรือลำนี้เป็นแก่นมะขามขาว ขอให้ลงไปอยู่ในน่านน้ำด้วย" ต่อมาก็มีหญิงตั้งครรภ์ลูกคนแรกอาสาจะลงไปนอนเป็นไม้รองท้องเรือให้ เมื่อเป็นเช่นนี้ฮาแวก็อสีกิงจึงกล่าวว่า "ด้วยบารมีของฮาแวก็อสีกิงขอให้แก่นมะขามขาวจงลงไปอยู่ในน่านน้ำ" แล้วเขาพร้อมกับชาวบ้านต่างก็กลับบ้าน ส่วนหญิงสาวคนนั้นก็ยังคงนอนเป็นไม้รองท้องเรือ สักครู่หนึ่งเรือลำดังกล่าวก็ไปลอยลำอยู่ในทะเล ด้วยความดีและความสามารถของฮาแวก็อสีกิง พระราชาจึงทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นเจ้าเมือง

15. เรื่อง ฮาแวนอเลาะบือซา

นายบือราเฮง คาเว็ง - ผู้เล่า

มีชายคนหนึ่งผู้คนขนานนามว่า "ฮาแวนเปาะครามะ" คือ มีพ่อชื่อครามะ ลูกชายของเปาะครามะ ชื่อฮาแวนอเลาะบือซา ซึ่งเป็นคนที่กินจุ ข้าวที่พ่อหุงหนึ่งลิตร ฮาแวนอเลาะบือซาก็กินหมด หุงสองลิตรก็กินหมดจนถึงมื้อหนึ่งกันตั้ง¹ ลูกก็กินหมด พ่อจึงคิดว่าหมกบัญญาที่จะเลี้ยงต่อไปแล้ว จึงได้ปรึกษากับผู้เป็นแม่ และทั้งผู้เป็นพ่อ-แม่มีความเห็นตรงกันว่า "เพื่อความสุขของครอบครัวเราจะต้องกำจัดลูกคนนี้"

พ่อจึงได้ออกอุบายชวนฮาแวนอเลาะบือซาไปตัดต้นไม้ในป่าและแก้งตัดต้นไม้ให้ฮาแวนอเลาะบือซา แล้วก็เดินทางกลับบ้านโดยทำคล้ายกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง ฮาแวนอเลาะบือซาก็เอาไม้ที่ล้มทับกลับบ้าน ผู้เป็นพ่อเมื่อเห็นเช่นนั้นก็ตกใจเพราะคิดว่าลูกคงตายไปแล้ว เมื่อฮาแวนอเลาะบือซากลับมาอยู่บ้าน ทุกอย่างก็เป็นเหมือนเดิม คือ หุงข้าวคราวใดฮาแวนอเลาะบือซาก็กินคนเดียวจนหมดหม้อมิ่เหลือให้คนอื่นเลย พ่อจึงได้ออกอุบายใหม่โดยการชวนไปหาปลาซึ่งวิธีการจับปลาโดยการใส่แห ในขณะที่ทอดแหแหก็ไปติดเอาดอกไม้ขนาดใหญ่ตั้งขึ้นมาเท่าไรก็ตั้งไม่ขึ้น จึงบอกให้ลูกลงไปงมเพื่อปลดแหที่ติดอยู่ เมื่อลูกชายลงไปงมเพื่อปลดแหนั้น พ่อของเขาก็รีบพายเรือหนีกลับบ้าน ปล่อยให้ลูกชายงมแหตามลำพัง เมื่อฮาแวนอเลาะบือซาโผล่ขึ้นมาเห็นน้ำก็ไม่เห็นพ่อ จึงคิดว่าพ่อต้องการฆ่าเขาแน่ เมื่อแม่ใจดังนั้นจึงเดินทางไปเรื่อย ๆ โดยไม่ยอมกลับบ้าน จนมาพบผีสองสามีภรรยากำลังทะเลาะกันและตกลงว่าจะหย่าขาดจากกัน จึงจำเป็นต้องแบ่งมรดกซึ่งมีอยู่ทั้งหมดสามชิ้น ซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้ ดังนั้นผีจึงได้ขอช่วยให้ฮาแวนอเลาะบือซาจัดการแบ่งให้ ฮาแวนอเลาะบือซาบอกว่า

¹ 1 กันตั้ง เท่ากับ 4 ลิตร

"ได้แต่ต้องมีส่วนแบ่งให้ข้าบ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นจะไม่แบ่งให้" เมื่อมีปัญหานั้นนี้ ฝทั้งสองจึงกล่าวว่า "เอาอย่างนี้เถิด เอาตอนที่เจ้าถืออยู่มาให้ข้า แล้วข้าจะให้ทุกอย่างกับเจ้า" พร้อมกับนั้นก็สั่งฮาแวนอเลาะบือซาว่า "ของสามชิ้นนี้มีความมหัศจรรย์ดังนี้ ชิ้นหนึ่งสามารถบันดาลให้เกิดไฟ อีกชิ้นหนึ่งสามารถบันดาลให้เกิดสรรพอาหาร และชิ้นสุดท้ายนั้นสามารถบันดาลให้เค็มบนน้ำได้"

กล่าวถึงอีกเมืองหนึ่งมีเศรษฐีร่ำรวยผู้หนึ่ง เศรษฐีคนนี้ได้ให้คำสัญญากับราชามังกรไว้ว่าถ้าตนเองมีลูกสาว พอโตเป็นสาวแล้วจะยกให้เป็นเมียราชามังกร เมื่อครบตามสัญญาราชามังกรก็ได้มาทวงสัญญา เศรษฐีคนนั้นก็ขอร้องผ่อนผันเป็นเวลา 7 วัน แล้วก็ได้ประกาศว่าถ้าผู้ใดสามารถฆ่าราชามังกรได้ ตนเองจะยกลูกสาวให้ จากนั้นก็ได้เกณฑ์ให้บรรดาข้าทาสบริวารไปช่วยประกาศให้ผู้คนทราบ พวกบริวารก็ได้มาพบกับฮาแวนอเลาะบือซา จึงเข้าไปเฝ้าถาม ทำให้ทราบว่าฮาแวนอเลาะบือซานั้นเป็นคนพลัดถิ่น จะขอลองความสามารถในการปราบมังกร ฮาแวนอเลาะบือซาจึงได้เดินทางเข้าพบท่านเศรษฐี และอาสาปราบมังกร

เมื่อครบกำหนดเจ็ดวัน ราชามังกรก็มาทวงสัญญา จึงได้เผชิญหน้ากับฮาแวนอเลาะบือซาและมีการโต้เถียงอ้างสิทธิ์ในตัวลูกสาวของเศรษฐี โดยที่ฮาแวนอเลาะบือซาบอกว่า "ลูกสาวเศรษฐีเป็นคู่หมั้นของข้า" ราชามังกรก็อ้างว่า "อย่างนั้นก็ไม่ต้องกลัวเพราะท่านเศรษฐีได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ตั้งแต่แรกว่า ถ้าได้ลูกสาวเมื่อโตขึ้นก็จะยกลูกสาวให้กับข้า ถ้าเป็นอย่างที่เจ้าพูด ข้ายอมไม่ได้ ถ้าต้องการจริง ๆ ต้องข้ามศพข้าไปก่อน" ผลสุดท้ายจึงเกิดการต่อสู้กัน ผู้กันไปสู้กันมา ราชามังกรสู้ไม่ได้จึงถามว่า "เจ้าเป็นใคร มาจากไหนทำไมเก่งกล้าถึงเพียงนี้" ฮาแวนอเลาะบือซาตอบว่า "ข้าเป็นลูกเปาะครามะซึ่งชาวบ้านเขาเรียก "ฮาแวนเปาะครามะ" ตัวข้าเองนั้นชาวบ้านขนานนามว่า ฮาแวนอเลาะบือซา" ราชามังกรเมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงคิดไตร่ตรองและใคร่ครวญดู ทำให้ทราบว่าแท้จริงแล้ว เขาทั้งสองไม่ใช่คนอื่นคนไกลเคยเป็นญาติในชาติก่อน จึงได้ยอมรับความพ่ายแพ้และยอมยกสาวผู้นั้นให้ฮาแวนอเลาะบือซา ท่านเศรษฐีได้จัดพิธีสมรสระหว่างลูกสาวกับฮาแวนอเลาะบือซาและจัดการแบ่งมรดกส่วนหนึ่งให้ ทั้งคู่ได้ครองชีวิตคู่ร่วมกันอย่างมีความสุขตลอดกาล

16. เรื่อง ฮาเวซื่อมาละห์¹ ส่วนวนที่ 1

นายนิโสะ นิเลาะ - ผู้เล่า

ชายคนหนึ่งเป็นคนเกียจคร้านมาก ชาวบ้านจึงเรียกเขาว่า "ฮาเวซื่อมาละห์" ความเกียจคร้านของเขาเป็นที่เลื่องลือระบือไปไกล เขาเกียจคร้านแม้กระทั่งเวลาจะกินข้าวกับปลาปิ้ง แทนที่เขาจะแกะปลาปิ้งออกมาจากไม้เสียบ เขาก็จะอ้าปากแล้วรอให้ปลาปิ้งนั้นตกลงมา เข้าปากของเขา วันนั้นก็เช่นกัน เขาอ้าปากเพื่อให้ปลาปิ้งตัวหนึ่งตกลงมา เข้าปาก โดยเหตุบังเอิญหรือเหตุใดก็ไม่ทราบได้ ปลาปิ้งก็ตกลงมา เข้าปากของเขา เมื่อปลาหมดแล้ว เขาก็รีบมาบอกกับแม่ว่า "แหมแม่ ปลาปิ้งวันนี้อร่อยจริง ๆ ลูกกินยังไม่อิ่มเลย ฮีม! หาปลานี้ไม่ยากเลยใช้มั้ยแม่" แม่บอกว่า "ไม่ยากแต่เราต้องทำไซค์ักปลา" ฮาเวซื่อมาละห์พูดว่า "เอาอย่างนี้ แม่ไปตัดไม้ไผ่มา แล้วลูกจะทำไซเอง" แม่ของเขาก็เลยหยิบมีดพร้าออกไปตัดไม้ไผ่แล้วนำมาหึ่งโครมต่อหน้าลูกชาย แม่พูดว่า "เอ้า นี่ใจไม้ไผ่ เอาสิเอาไปทำไซ" ฮาเวซื่อมาละห์พูดว่า "เอ...แม่ผ่าด้วยสิ แล้วลูกจะเป็นคนเหลาเอง" แม่ของเขาก็เอาไม้ไผ่มาผ่าซีกแล้วนำมาให้ลูกชาย "เอ้า นี่ใจ แม่ผ่าให้แล้วนะ" ฮาเวซื่อมาละห์บอกว่า "แม่หัก่อนก่อนเถอะ เคี้ยวลูกจะเป็นผู้ไปหา ซื่อเอง" เขาไปหาเอาวัลย์และเอามาให้แม่เป็นผู้ทำเหมือนเดิม

วันรุ่งขึ้นฮาเวซื่อมาละห์ก็เอาไซไปวางไว้ในทุ่งนา ทุ่งนาแห่งนั้นมีร่องน้ำที่มีน้ำไหลเชี่ยว เขาเอาไซไปตั้งไว้ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเขาก็ไปยกดูปรากฏว่าได้ปลาตัวเล็ก ๆ มาสามตัว เขาก็เลยนำปลามาวางบนฝั่งแล้วหันกลับไปวางไซใหม่ เมื่อเขากลับมาดูบนฝั่งอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าปลาที่ตกได้นั้นหายไปแล้ว โดยผู้ที่แอบมากิน คือ นกกระยาง สร้างความโกรธแค้นให้แก่เขามาก แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เขาก็เลยวางไซอีก พอวันรุ่งขึ้นก็มายกอีกปรากฏว่าวันนั้นได้ปลาตัวเล็ก ๆ เพียงสองตัวเท่านั้นเอง แล้วเขาก็นำปลาที่ได้ขึ้นไปไว้บนฝั่ง แต่วันนี้เขาแอบคิดว่าตัวอะไร

¹ หนุ่มเกียจคร้าน

ที่มาขโมยกินปลาของเขา สักครู่หนึ่งก็มีนกกกระยางจะมากินอีก ฮาแวชื่อมาละห์ จึงรีบตะครุบจับพร้อมขู่ว่า "ฮ้า! เจ้านี่เองที่ขโมยปลาของข้า ทีละข้าจะตีเจ้าให้ตาย" นกกกระยางบอกว่า "อย่าฆ่าข้าเลย เจ้าต้องการอะไร ข้าจะให้" ฮาแวชื่อมาละห์ "เจ้าจะให้อะไรข้า" นกกกระยางตอบว่า "ข้าจะให้แพะแก่เจ้าหนึ่งตัว" ฮาแวชื่อมาละห์ "ข้าจะเอาแพะของเจ้าไปทำอะไร" นกกกระยางตอบว่า "ได้ทั้งนั้น ถ้าเจ้าอยากได้ทอง เจ้าก็ตีแพะ แล้วแพะถ่ายออกมาเป็นทอง ถ้าเจ้าต้องการสารพัดกับข้าว เจ้าก็ตีแพะแล้วแพะก็จะถ่ายอุจจาระเป็นสารพัดกับข้าว เจ้าต้องการอะไรได้ทั้งนั้น" ฮาแวชื่อมาละห์จึงตอบตกลง

เมื่อฮาแวชื่อมาละห์ได้แพะมาแล้ว เขาก็จึงแพะกลับบ้าน ผู้เป็นแม่ถามว่า "ลูกเอาแพะมาจากไหน" ฮาแวชื่อมาละห์ตอบว่า "นกกกระยางให้" แม่ถามว่า "แล้วลูกจะเอาทำอะไร" ลูกตอบว่า "เราต้องการทองคำเราก็ตีแพะ แล้วแพะตัวนั้นก็ถ่ายออกมาเป็นทอง" แม่จึงพูดว่า "ไหนลองดูซิ" ลูกชายจึงคว้าเอาท่อนไม้ตีแพะสามครั้ง แพะตัวนั้นถ่ายอุจจาระออกมาเป็นทองเต็มไปหมด แม่ของเขาก็เลยเอาทองไปขายได้เงินมากมาย เขาจึงกลายเป็นเศรษฐีในพริบตา

จะกล่าวถึงเพื่อนของฮาแวชื่อมาละห์ เมื่อได้ทราบข่าวคราวของฮาแวชื่อมาละห์ เขาจึงคิดว่าเพื่อนของเขาไปทำอะไรมา ถึงได้ร่ำรวยในชั่วพริบตา เช่นนี้ เขาจึงเดินทางไปที่บ้านของฮาแวชื่อมาละห์แล้วถามขึ้นว่า "เพื่อนรัก เจ้าไปทำอะไรมา ถึงได้เป็นแบบนี้ บอกให้ข้ารู้บ้างได้ไหม" ฮาแวชื่อมาละห์ตอบว่า "อ้อ!... ข้าทำไข่แล้วนำไปดักปลาแล้วมีนกกกระยางมาแอบขโมยปลาของข้าไป พอข้าจับมันได้แล้ว ข้าจะล่ามัน แต่มันก็ได้ขอชีวิตไว้และได้ให้แพะแก่ข้ามาหนึ่งตัว" เพื่อนจึงกล่าวว่า "ฮ้า!... ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะลองกลับไปทำดูบ้าง" เพื่อนของเขาทำเป็นขยันเดินกลับไป ตัดไม้ไผ่และทำไข่เสร็จภายในหนึ่งวัน แล้วก็นำไปดักปลาเลย วันรุ่งขึ้นเมื่อได้ปลามาแล้ว เขาก็นำปลาใส่ถุงจึงไม่มีนกกกระยางมาแอบกิน รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ไปดักอีก บังเอิญวันนี้มีแพะตัวหนึ่งเดินผ่านมา เขาไล่จับแพะตัวนั้นได้ และพากลับมาที่บ้าน แล้วก็จัดการตีแพะตัวนั้นเพื่อที่จะได้ทองมามาก ๆ "ทอง ๆ ๆ อยู่ไหน ข้าอยากได้ทอง" ตีเท่าไร ๆ ก็ไม่มีทองออกมา จนในที่สุดแพะตัวนั้นก็ตาย

วันรุ่งขึ้นเจ้าของแพะตัวจริงก็มาเที่ยวตามหาแพะของเขา เมื่อไปถามเด็ก ๆ ว่า "พวกเรีงเห็นแพะหลงทางมาทางนี้หรือเปล่า" เด็ก ๆ ก็ตอบว่า "พวกเราเห็น เห็นเพื่อนของฮาวาชื่อมาละห์จูงแพะกลับบ้านตัวหนึ่ง ไม่ทราบว่าเอามาจากไหน" "ใช่แล้วละ คงจะเป็นแพะของข้าแน่ ๆ" เขาจึงตามไปที่บ้านของหนุ่มคนนั้น เมื่อถามแล้วชายหนุ่มคนนั้นจึงตอบว่า "ก็ข้าไปดักจับปลา แพะตัวนั้นข้าคิดว่า เป็นแพะที่นกกระยางให้ข้าไม่ใช่หรือหรือ" เจ้าของแพะจึงถามว่า "ไหนละแพะอยู่ไหน" ชายหนุ่มตอบว่า "ข้าตีแพะตัวนั้นตายเสียแล้ว" เจ้าของแพะจึงบอกว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าจะต้องชดใช้ให้ข้า" ชายหนุ่มก็บอกว่า "รอเดี๋ยวนะข้าจะไปหาเพื่อนของข้าก่อน" เมื่อไปถึงเขาก็พูดว่า "ฮาวาชื่อมาละห์ . เจ้าจะต้องช่วยข้านะ" ฮาวาชื่อมาละห์ถามว่า "เจ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรละ จะให้ข้าช่วยอะไร" เพื่อนคนนั้นบอกว่า "ข้าไปจับแพะของคนอื่นแล้วนำมาตีเพื่อที่จะได้ร่ำรวยเหมือนเจ้าไงล่ะ แล้วแพะตัวนั้นก็ตาย เจ้าของที่แท้จริง เขามาเรียกร้องให้ข้าชดใช้แพะให้เขา" ฮาวาชื่อมาละห์ "เฮ้ย ! ไม่มีปัญหา ง่ายนิดเดียว เจ้าก็เอาแพะของข้าไปที่สามที แล้วพูดว่าอยากได้แพะ เจ้าก็จะได้แพะตามต้องการ" แล้วชายหนุ่มคนนั้นก็ทำตาม จึงได้แพะตามต้องการ เขาจึงนำแพะตัวนั้นไปชดใช้ให้เจ้าของแพะ

17. เรื่อง ฮาเวชื่อมาละห์ ส่วนตอนที่ 2

นายยะโกะ คอเลาะ - ผู้เล่า

มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเขาขนานว่า "ฮาเวชื่อมาละห์" วันหนึ่งเขาอยากจะกินอาหารอร่อย ๆ นอกจากนั้นเขาอยากจะได้ข้าวบ้านให้มาร่วมรับประทานอาหารที่บ้านด้วย เขาจึงเดินทางเข้าไปในป่าเพื่อหาอาหารอร่อยมากินกัน เขาได้พบกับนกระยางตัวหนึ่ง นกระยางถามว่า "นี่ท่านจะไปไหน" เขาตอบว่า "ฉันจะไปหาอาหารอร่อย ๆ กลับไปกินร่วมกับชาวบ้าน" นกระยางจึงบอกว่า "นี่ ถ้าท่านจะกินอาหารอร่อย ๆ จงตามฉันมาซิ ท่านจงตามฉันมา แล้วจงสังเกตให้ดี เมื่อฉันบินไปเกาะต้นไม้ต้นใด จะมีของหล่นลงมา ท่านจงเอาสิ่งนั้นกลับบ้าน แล้วท่านจะได้ทุกอย่างในสิ่งที่ท่านปรารถนา" พูดจบ นกระยางก็บินจากไป ฮาเวชื่อมาละห์จึงเดินตามไปเรื่อย ๆ ต่อมาเขาเห็นนกระยางตัวนั้นบินลงไปเกาะอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่งแล้วกล่าวว่า "ฮ้า! ท่านรอดตรงนี้นะ ท่านปรารถนาจะกินอาหารอร่อย ๆ ท่านจะได้ตามประสงค์" กล่าวจบ นกระยางตัวนั้นคว้าจานใบหนึ่งแล้วทิ้งลงมากกระทบพื้นดังพลั้ง แล้วพูดว่า "เอ้า! ฮาเวชื่อมาละห์ ท่านต้องการอะไร ท่านขอได้เลย" ฮาเวชื่อมาละห์จึงนำจานใบนั้นกลับบ้าน พอไปถึงบ้านก็ร้องเรียกแม่ แม่ออกมาแล้วถามว่า "อะไรล่ะลูกฮาเวชื่อมาละห์ ลูกมีอะไรมาอวดแม่อย่างนั้นรึ ลูกนี้ใช้ไม่ได้ นี่ก็อยากตะโกนก็ตะโกนขึ้นมาเฉย ๆ" ฮาเวชื่อมาละห์จึงพูดว่า "ก็แม่เข้ามาใกล้ ๆ แม่ก็จะเห็นว่ามันคืออะไร เอาอย่างนั้นนะ แม่ไปเชิญชาวบ้านมาให้หมดเลย เร็วหน่อยแม่ ลูกอยากจะได้กินอาหารอร่อย ๆ" หลังจากนั้นไม่นานก็มีชาวบ้านมานั่งล้อมเต็มไปหมดเพื่อมารับประทานอาหารร่วมกัน ฮาเวชื่อมาละห์ก็พูดว่า "เดี๋ยวใจเย็น ๆ" แล้วเขาก็หยิบจานใบนั้นออกจากกระเป๋าลือแล้วพูดว่า "ถ้าอิทธิฤทธิ์ของนกระยางมีจริง ฉันขออาหารอร่อย ๆ เดียวนี้" แล้วเขาก็โยนจานใบนั้นลงพื้นทันที ... ทันทีนั้นก็ปรากฏอาหารเป็นสำรับกับข้าวเต็มไปหมด แล้วฮาเวชื่อมาละห์ก็พูดว่า "นี่แหละที่ชาวบ้านเขาพูดกัน ต่อไปนี้ทุกคนจะมาดูถูกฉันอีกไม่ได้แล้วนะ"

ต่อมาฮาเวชื่อมาละห์อยากแต่งงาน เขาจึงไปขอร้องให้แม่ของเขาไปหาสาวสวยเพื่อมาแต่งงานกับเขา ผู้เป็นแม่จึงบอกว่า "แม่จะไปหามาจากไหน มาให้ลูกละ ลูกชอบผู้หญิงแบบไหนแม่ก็ไม่รู้" เขาตอบว่า "เอาสวยไว้ก่อนและที่สำคัญผู้หญิงคนนั้นจะต้องรักลูกด้วย ถ้าเขาไม่รักลูก ลูกก็ไม่เอา" ดังนั้นแม่ของเขาจึงเดินทางไปหาหญิงสาวเพื่อมาแต่งงานกับลูกชายของตน หลังจากไปหาหลายแห่ง ก็ไปพบกับหญิงสาวคนหนึ่งจึงเดินทางกลับมาบอกฮาเวชื่อมาละห์ "แม่เจอแล้ว แต่ก็ไม่แน่ใจว่าลูกจะชอบหรือเปล่านั้น" ฮาเวชื่อมาละห์ ถามว่า "ใครหรือจะแม่ขยันหรือเปล่านั้น" ผู้เป็นแม่ตอบว่า "ก็คนข้างบ้านโน้นนั่นแหละ" ฮาเวชื่อมาละห์พูดว่า "หล่อนเป็นคนขยันหรือว่าเกียจคร้านละแม่" แม่ตอบว่า "ผู้หญิงคนนี้ค่อนข้างเกียจคร้านนิดหนึ่ง แต่แม่คิดว่าเขาเหมาะสมแล้วสำหรับลูก" ฮาเวชื่อมาละห์บอกว่า "ถ้าเกียจคร้านก็ไม่ต้องเลยแม่ แต่เอ! แม่ไปสู้อเด็กคนนี้ดีกว่า" แม่ตอบว่า "โอ้! เขาเป็นคนสวยไม่เหมาะกับลูกหรอก ลูกนั้นรูปก็ไม่หล่อแถมเกียจคร้านอีกต่างหาก" ฮาเวชื่อมาละห์ตอบว่า "ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ ตอนนี้เราก็รวยแล้วนี่" แม่จึงไปสู้อ ฝ่ายหญิงตอบตกลง เพราะทุกคนรู้ว่าตอนนี้ฮาเวชื่อมาละห์นั้นรวยแล้ว

อยู่มาวันหนึ่งฮาเวชื่อมาละห์ถามแม่ของเขาว่า "มีคพร้าเก่า ๆ เล่มนั้นอยู่ที่ไหนแล้ว" แม่ตอบว่า "มีคพร้าเล่มไหนละ" เขาตอบว่า "ก็มีคพร้าเล่มใหญ่ของลูกใจจะ" แม่ตอบว่า "แม่เองก็ไม่รู้เหมือนกัน ลองดูใต้ถุนบ้านสิเผื่อว่าจะมี" หลังจากหาไม่นานก็พบมีคพร้าเล่มนั้น แต่ก็เอาขึ้นไปไม่ได้ เนื่องจากจมอยู่ในดินและขึ้นสนิมหมดแล้ว แต่ในที่สุดด้วยความพยายามของเขา เขาก็ขุดขึ้นมาจนได้แล้วก็นำมาล้างถึงเจ็ดวัน เจ็ดคืนจึงจะใช้ได้ จากนั้นเขาก็บอกให้แม่ไปหาที่ดินเพื่อจะทำสวนยาง แม่จึงเดินทางไปหาที่ดินที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพารา และคาดคะเนว่าเพียงพอสำหรับแรงงานของฮาเวชื่อมาละห์ เมื่อฮาเวชื่อมาละห์ดูแล้วก็ไม่รอช้ารีบลงมือถางป่า เขาถางป่าเสร็จในเวลาอันรวดเร็ว ฮาเวชื่อมาละห์พูดว่า "ที่ดินแค่นี้มันน้อยเกินไปสำหรับฉันแล้วละแม่ สำหรับฉันนั้นแม่จะต้องหาที่ดินจำนวนสี่สิบเขา (ภูเขาสี่สิบลูก) จึงจะใช้ได้" ดังนั้นฮาเวชื่อมาละห์จึงล้มมีคพร้าของเขาต่อแล้วก็ออกเดินทางโดยไม่ต้องนำอาหารติดตัวไปเลย ทั้งนี้เนื่องจากเขามีงานในนั้นนั่นเอง

พอไปถึงในป่าใหญ่ เขาก็ลงมือถางไปพลางปลูกต้นยางไปพลางจนครบตามที่เขา
ต้องการ คือ ภูเขาสี่สิบลูกเป็นของเขาทั้งหมด แล้วเขาก็กลับไปตามแม่ให้มาชม
ผลงานของเขา แม่จึงถามว่า "ไหนล่ะสวนยางของลูก" ฮาแวชื่อมาละห์ก็ตอบว่า
"ลูกถางและปลูกยางเสร็จแล้วตามที่ลูกต้องการ ภูเขาสี่สิบลูกเป็นส่วนยางของเรา
หมดแล้วแม่" แล้วฮาแวชื่อมาละห์ชี้ให้แม่ดูว่า "โน้นก็ของเรา นี่ของเราและโน้น
ก็เป็นของเรา" แม่จึงชมเชยเขาว่า "ลูกของแม่คนนี้ช่างขยันจริง ๆ ตอนนี้เรา
รวยแล้วลูก"

ภาคผนวก ข.4

นิทานมุขตลก

1. เรื่อง คนทอดแห

นายสะมะแอ มะรอแม - ผู้เล่า

คนแคะคนหนึ่งไปทอดแหในทะเล เขาได้ปลาเพียงเล็กน้อย เขาจึงคิดว่าน่าจะเดินทางไปปลายแหลมเพื่อหาเงาะ เนื่องจากที่นั่นมีตะขอยักษ์กินเงาะแล้วโชคร้ายก็เข้าข้างคนแคะ เมื่อเขาเดินทางไปถึงปลายแหลม ตะขอยักษ์ไม่อยู่ มันออกไปหากิน เขาจึงขโมยเงาะสองกิ่ง จากนั้นเล่นเรือกลับบ้าน

ฝ่ายตะขอยักษ์เมื่อกลับมาที่ปลายแหลมก็เห็นรอยเท้าของมนุษย์จึงคิดอาฆาตและพูดว่า "มนุษย์หน้าไหนที่กล้าหาญชาญชัยมาเหยียบจมูกข้า" จึงเที่ยวหาตะขอยักษ์เห็นเรือลำหนึ่งในทะเล มันจึงว่ายน้ำไล่ตาม

ปูตัวหนึ่งเมื่อเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ส่งสารคนแคะจึงเข้าไปขัดขวางเกิดการต่อสู้กัน ในที่สุดตะขอยักษ์สู้ไม่ได้ถูกเจ้าปูหนีบตาย ส่วนคนแคะก็เล่นเรือต่อไป ต่อมาเมื่อลมเปลี่ยนทิศทาง ทำให้เรือแล่นเข้าไปในดงช่อเปะ¹ ออกมาไม่ได้ เขาจึงทอดสมอและนอนทอดทุยอย่างสบายอารมณ์ หลับไหลโดยไม่รู้สึกตัว

วันรุ่งขึ้นได้มีชาวบ้านมาตัดต้นช่อเปะเพื่อนำไปปรุงอาหารสำหรับงานเลี้ยงคนแคะกับเรือก็ติดไปกับต้นช่อเปะด้วย เมื่อชาวบ้านกลับไปถึงบ้าน เทกระสอบจึงเห็นคนแคะและเรือของเขา ชาวบ้านได้นำคนแคะและเรือไปปล่อยไว้ในอ่างน้ำ คนแคะได้อ้อนวอนให้ช่วยไปส่งเขาที่เดิม อ้อนวอนหลายครั้ง เมียเจ้าของบ้านรำคาญจึงปัสสาวะใส่เรือลำนั้น ฝ่ายสามีมาสมทบด้วยการผายลมใส่ ด้วยพลังลมตดและพลังน้ำปัสสาวะทำให้เรือของเจ้าคนแคะแล่นออกไปในทะเล

¹ พืชชนิดหนึ่งชอบขึ้นริมทะเล นำมาปรุงเป็นอาหารได้

2. เรื่อง คนไม่เคยละหมาด¹

นายยะโกะ คอละาะ - ผู้เล่า

มีเมืองอยู่เมืองหนึ่ง ชาวบ้านในเมืองนี้ไม่เคยละหมาด และไม่รู้ด้วยว่า ละหมาดนั้นเป็นอย่างไร พวกเขาไม่เคยรู้เรื่องเพียงแค่เคยได้ยินเขาพูดกันเท่านั้น ส่วนวิธีละหมาดเป็นอย่างไรนั้นต่างไม่ทราบ วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งเข้ามาสอนเกี่ยวกับวิธีการละหมาด ชายคนนั้นจึงเรียกชาวบ้านให้มาชุมนุมกันเพื่อเขาจะได้บอกเล่าและสอนวิธีการละหมาดโดยใช้บ้านของกำนันเป็นที่ชุมนุม วันแรกนั้นเขาจะมาสาธิตวิธีการละหมาดและอธิบายท่างต่าง ๆ ของการละหมาด ส่วนการอ่านบทละหมาดนั้นค่อยสอนภายหลัง คินันชาวบ้านก็มาฟังและมาชมการสาธิตทำนอง, ท่าลุกขึ้น และทำอื่น ๆ เขายังสอนต่อว่า "เวลาละหมาดร่วมกันผู้หญิงจะต้องอยู่หลังผู้ชายและต้องยืนเรียงกันเป็นแถว โดยเริ่มแถวตั้งแต่หลังอิหม่าม²" หลังจากฟังและชมการสาธิตแล้ว ชาวบ้านต่างก็จดจำ สุดท้ายเขาก็กำชับว่า "ที่สำคัญให้ทำตามอิหม่ามทุกอย่าง ถ้าอิหม่ามเปลี่ยนอธิบายท่างอย่างไร คนอื่นต้องทำตาม"

วันรุ่งขึ้นก็มีการแต่งตั้งอิหม่าม แล้วชาวบ้านก็ได้มาละหมาดพร้อมกัน อิหม่ามใส่เสื้อคลุมยาว ปรากฏว่าในกระเป๋าสีเสื้อมีลูกหนูตัวเล็ก ๆ สองตัวอยู่ในนั้น จึงทำให้อิหม่ามรู้สึกจุกกะจี้จิ้งทำจุกกะจี้ คนอื่น ๆ ก็ทำท่าจุกกะจี้ตามด้วย พออิหม่ามก้มแล้วลุกขึ้นยืน อิหม่ามก็ทำท่าจุกกะจี้อีกครั้ง คนอื่น ๆ ก็ทำท่าจุกกะจี้ตามด้วย สักครู่หนึ่งอิหม่ามทนไม่ไหวเพราะลูกหนูคันเหลือเกิน หลังจากละหมาดเสร็จแล้ว อิหม่ามเห็นกระโดดแล้วรีบวิ่งออกไปจากที่นั้น คนอื่น ๆ ก็เห็นกระโดดและวิ่งตามด้วย ต่างฝ่ายต่างก็วิ่ง อิหม่ามพูดขึ้นว่า "ฉันไม่เอา ฉันไม่เป็นอิหม่ามแล้ว เป็นอิหม่ามต้องเห็น้อย่างนี้" คนอื่นก็พูดว่า "พวกเราก็ไม่เอาแล้ว ตามอิหม่ามไม่ทัน"

¹ ละหมาด มาจากภาษาอาหรับว่า "เศาะละฮฺ" เป็นการเคารพภักดีต่อพระเจ้าอย่างหนึ่ง มุสลิมทุกคนจะต้องกระทำ วันหนึ่งกำหนด 5 เวลา (มุฮัมมัด อิมรอน, 2533 : 108)

² ผู้นำหรือแบบอย่าง ตัวอย่างสำหรับการปฏิบัติตาม ในที่นี้หมายถึงผู้นำในการละหมาด

3. เรื่อง ชายตาบอดกับชายหูหนวก

นายมะรีเบ็ง บุละ - ผู้เล่า

มีชายหนุ่มสองคนเป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งตาบอด คนหนึ่งหูหนวก วันหนึ่ง ทั้งสองคิดจะไปขโมยไก่คนอื่นจึงนัดแนะกันขึ้น เมื่อทั้งสองไปถึงบ้านหลังแรก ชายทั้งสองจึงรีบเข้าซ่อนตัวอยู่ที่ใต้ถุนบ้าน บังเอิญเจ้าของบ้านกลับมาจากสวนพอดี จึงล้างเท้าก่อนขึ้นบนบ้าน น้ำกระเด็นไปถูกชายตาบอด ชายตาบอดคิดว่าฝนตกหนัก จึงสะกิดบอกชายหูหนวกให้รู้ว่าฝนตกหนัก ชายหูหนวกจึงว่า "ฝนตกหนักได้อย่างไร ในเมื่อเราอยู่ที่ใต้ถุนบ้าน" ทั้งสองคอยเวลาที่เจ้าของบ้านหลับเพื่อจะขโมยไก่ได้อย่างสะดวก ชายหูหนวกอาสาที่จะเป็นคนขโมยไก่ จึงค่อย ๆ ย่องไปที่เล้าไก่ ตะครุบไก่มาได้ตัวหนึ่ง ไก่ตกใจส่งเสียงร้องขึ้น เจ้าของบ้านได้ยินจึงเอาซี่เต้าสาตโครมลงมา ชายหูหนวกตกใจปล่อยไก่รีบคว้าแขนชายตาบอดวิ่งหนีทันที

ทั้งสองวิ่งหนีมาได้ครู่ใหญ่มาถึงต้นมะพร้าวใหญ่ต้นหนึ่ง ชายหูหนวกเห็น ลูกมะพร้าวลูกหนึ่งหล่นอยู่โคนต้นจึงหยิบมาเขย่าดู แล้วบอกกับชายตาบอดว่า "มะพร้าวเสีย เพราะขี้เขย่าแล้วไม่ได้ยินเสียงน้ำเลย" ชายหูหนวกจึงทิ้งมะพร้าว ลูกนั้นไป ทั้งสองวิ่งต่อไปอีก คราวนี้ถึงโรงหนังตะลุงโรงหนึ่ง ผู้คนกำลังดูอย่าง สนุกสนานทั้งสองจึงนั่งดูกับเขาด้วย ชายตาบอดบอกกับชายหูหนวกว่า "ถ้าเห็นคน กำลังต่อสู้กันแกลสะกิดฉันนะ ฉันจะเชียร์" ทั้งสองนั่งดูท่ามกลางคนอื่น ๆ ชายตาบอด ร้องขึ้นว่า "แปลกจริง ! เสียงดนตรีดังมาก แต่ขี้ไม่เห็นมีรูปอะไรเลย" ชายหูหนวกจึงพูดบ้างว่า "หนังอะไรก็ไม่รู้ มีแต่คนเดินไปเดินมา ไม่เห็นมีเสียงคน พุดเลย" ทั้งสองดูกลางโด้เถียงกันไปพลาง พอดีมีมือมาสะกิดชายตาบอด ชายตาบอด จึงคมมือร้องเชียร์ดังลั่น มีนิ้วมาสะกิดอีกชายตาบอดยั้งหัวเราะอีก คนที่สะกิดจึงเอา กระดิ่งฟาคหัว ชายหูหนวกหันมาเห็นเจ้าของไก่ จึงลากชายตาบอดวิ่งหนีอย่างไม่ คิดชีวิต

ทั้งสองมาถึงริมคลองแห่งหนึ่ง ชายหูหนวกเห็นเรือจอดอยู่จึงลาก
ชายตาบอดลงเรือ อารามที่รีบจึงไม่เห็นว่าเป็นเรือผูกติดกับคันไผ่อยู่ ทั้งสองรีบ
พลยหนีอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่าพายอยู่ที่เดิม ทั้งคู่เข้าใจว่าพายไปถึงเมืองชวา
แล้ว จึงขึ้นฝั่งไปเห็นชายชราคนหนึ่งนั่งซุกหัวมันซัหนูอยู่ริมฝั่ง ทั้งสองจึงเข้าไป
ถามว่าจะเข้าหมู่บ้านได้อย่างไร บังเอิญชายชรานั้นหูหนวกเหมือนกันจึง
ไม่ได้ยิน ชายตาบอดถามแล้วถามอีก ชายหูหนวกเห็นชายชรานั่งเฉยก็โมโห
หาว่าแกลังทำหูหนวกล้อเลียนตน จึงตรงเข้าไปทำร้าย ชายชราจึงคว่ำมีศพรัว
ไล่พันชายทั้งสอง ชายทั้งสองจึงวิ่งหนีอย่างสุดชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

4. เรื่อง ชายผู้เลี้ยงช้าง

นายคาโอะ ลวเต๊ะ - ผู้เล่า

กาลครั้งหนึ่งมีชายเลี้ยงช้างผู้หนึ่ง เขาเลี้ยงช้างมานานจนรู้สึกเบื่อหน่าย จึงขายช้างไปซื้อควาย เลี้ยงควายได้ไม่นานก็เบื่อ จึงขายควายไปซื้อวัว เลี้ยงไปเลี้ยงมาวัวทำท่าจะตาย เขาจึงขายวัวไปซื้อแพะ เลี้ยงไปเลี้ยงมาทำท่าจะทะเลาะกับเพื่อนบ้านเรื่องแพะ จึงขายแพะไปซื้อเป็ด นาน ๆ เข้าเขาก็เบื่อที่จะแบกร้าไปให้เบ็ดกินทุกวัน ๆ จึงขายเป็ดไปเลี้ยงไก่แทน ไม่นานมีคนมาซื้อไก่ เมื่อขายไก่จนหมด เขาย้อย่างสุขสบายไม่ต้องเหนื่อยเหมือนแต่ก่อน เขาย้อย ๆ รู้สึกไม่สนุก เลยไปเป็นต้นมะพร้าวเล่น วันรุ่งขึ้นเขาก็เป็นต้นมะพร้าวอีก คราวนี้เป็นถึงยอด หันซ้ายหันขวาเขย่าต้นมะพร้าวไปมา หันไปทางซ้ายพูดว่า "เมียนหลวงกำลังเขย่า" หันไปทางขวาเขาพูดอีกว่า "เฮ้อ! เมียนน้อยกำลังเขย่า" เขย่าไปเขย่ามา ตกลงมาตาย

5. เรื่อง ชายเพ็งแต่งงาน (ออแรบารูนิเกาะฮ์)

นายมะแอ แมแล - ผู้เล่า

ชายคนหนึ่งเพ็งแต่งงานกับหญิงสาวซึ่งมีบ้านอยู่ตรงกันข้ามกับบ้านของเขา หลังจากแต่งงานเขาก็ยังไป ๆ มา ๆ ระหว่างบ้านของเขาและบ้านของภรรยาของเขาเพราะอยู่ใกล้กัน ต่อมาวันหนึ่งเขาเกิดความวิตกว่า "เอ! วันนี้เราจะไปกินข้าวที่บ้านพ่อตา เราจะเอาอะไรไปบ้าง" แล้วเขาก็คิดขึ้นได้ว่า "ฉันจะต้องไปจับปลา" ดังนั้นจึงประคิษฐ์อุปกรณ์จับปลาที่เรียกว่า ฤาตุค¹ แล้วเขานำไปดักได้คันสาฎ หลังจากที่ได้เดินเวียนดูไม่นานนัก ปรากฏว่ามีปลาได้หลงเข้ามาในฤาตุคของเขา เขาจึงรีบกระโดดลงไปในน้ำด้วยความเร่งรีบเนื่องจากเห็นปลาตัวใหญ่ ขณะนั้นเองผ้าโสรงที่สวมอยู่ก็หลุดออกจากร่าง แล้วเขาก็หยิบผ้าโสรงผืนนั้นแขวนไว้ที่คันสาฎ ด้วยความรีบร้อน เขากลับมาตัวเปล่าเปล่าเปลือย ไม่ได้มุงผ้าแต่อย่างใด เมื่อไปถึงบ้านพ่อตาก็หิ้งปลาตัวนั้นลงบนชานบ้านตั้ง "โครม" พ่อตาเมื่อเห็นเช่นนั้นจึงพูดว่า "ซาเวยาแงมาโซะ (ลูกอย่าเข้ามา)" ชายผู้นั้นตอบว่า "ก็แล้วแต่จะทำซุบก็ได้" "ปือแล²นั้นฮวเว" พ่อตาพูด ลูกเขยตอบว่า "เฮ้า! ฮูลว³ก็ได้" "ปูลู⁴นั้นฮวเว" พ่อตาพูด ลูกเขยตอบว่า "เฮ้า! กือราบู⁵ก็ได้"

หลังจากนั้นชายคนนั้นก็เข้านอน ฝ่ายแม่ยายก็เร่งรีบทำกับข้าว เมื่อเสร็จแล้วจึงบอกให้ลูกสาวไปปลุกสามีซึ่งนอนหมดแรงเนื่องจากเหนื่อยนั่นเอง ภรรยาก็เข้าไปปลุกสามีให้ออกมากินข้าว สามีก็ลุกออกมาหึ่ง ๆ ที่ยังไม่ได้นุ่งผ้า หลังจากชคน้ำแกง

¹ ฤาตุค คือ อุปกรณ์ในการจับปลา มีลักษณะคล้ายสวิงแต่ปากเป็นวงกลม ทำด้วยตาข่ายหรือเชือกในลอน

² อวัยวะเพศชาย

³ แกง (คำกริยา)

⁴ ขน (คำนาม)

⁵ ยำ

ได้สองสามครั้ง น้ำแกงก็หยดลงบนอวัยวะเพศของเขา ชายคนนั้นจึงรู้สึกตัวว่า
ตนเองไม่ได้สวมใส่อะไรเลย ด้วยความอายเขาวิ่งหนีอย่างสุดชีวิต พ่อตาก็วิ่งตาม
พร้อมกับตะโกนเรียก "เดี๋ยวก่อน กลับมาก่อน" ลูกเขยรีบวิ่งไปเอาผ้าซึ่งแขวนไว้
ที่ต้นเสาแล้วจึงเดินทางกลับบ้าน

6. เรื่อง คำขลับ โฉนดเกลี้ยง

นายอับดุลชุกร อับรู - ผู้เล่า

มีสามีภรรยาคนหนึ่งทั้งสองทำงานหนักแต่ก็ยังยากจน วันหนึ่ง สามีพูดว่า "เรามาแข่งกันออกไปหาเงินดีไหม ใครหาเงินได้มากกว่า คนนั้นจะได้รางวัล" ภรรยาตอบว่า "ตกลง" สามีจึงคิดว่า "เอ! นี่เราจะไปหาเงินได้ที่ไหนดี อ้อ! คิดออกแล้ว ไปหางานทำที่มาเลยดีกว่า" ภรรยาซึ่งอยู่บ้านคิดว่า "เอ! เราจะทำอะไรนี้ เพื่อให้ได้เงินมาก ๆ อ้อ! คิดได้แล้ว" เมื่อคิดได้แล้วหญิงสาวก็เอามีดโกนมากโกนขนอวัยวะเพศของนางครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งไม่โกน หลังจากนั้นนางก็ออกเดินเร่ขายตัวก็ไปพบกับพระรูปหนึ่ง หญิงสาวก็ถามว่า "ท่านจะนอนกับฉันไหม ถ้าจะนอนคิดราคา 2,000 บาท เท่านั้นเอง ถ้าตกลงพรุ่งนี้ท่านไปหาฉันที่บ้านได้เลย" แล้วนางก็เดินเร่ขายตัวต่อไปก็ไปพบกับนิโกรคนหนึ่ง หญิงสาวถามว่า "นี่คุณจะนอนกับฉันไหม ถ้าจะนอน ฉันคิดราคา 5,000 บาทเท่านั้นเอง ถ้าตกลงพรุ่งนี้คุณไปหาฉันที่บ้านได้เลย" เป็นอันว่าวันแรกที่ได้เดินเร่ขายตัวก็ได้เงินมาแล้ว รวมกันสองราย 7,000 บาท

วันรุ่งขึ้นหญิงสาวก็นั่งรออยู่ที่บ้าน หวังพระและนิโกรมาที่บ้านพร้อมกัน เมื่อมาถึงบ้านปรากฏว่าหญิงสาวนอนรออยู่ในห้องแล้ว ขณะนั้นหิ้งคู่ได้ยินเสียงหญิงสาวตะโกนว่า "ตัวดำ หัวล้าน เสียได้ทั้งนั้น" พระจึงพูดว่า "เอ! นี่เขาจะแหงอาตมาทำไม" นิโกรพูดว่า "ฉันก็ไม่เข้าใจ จะแหงเราทำไม" สักครู่หนึ่งหญิงสาวตะเบ็งเสียงตะโกนดังขึ้นอีกว่า "ตัวดำ หัวล้าน เสียทั้งนั้น" ทั้งสองจึงคิดว่าหญิงสาวจะแหงเขา ทั้งสองจึงรีบวิ่งหนีไปจากบ้านของหญิงสาว เป็นอันว่าหญิงสาวได้เงินมาฟรี ๆ 7,000 บาท เมื่อสามีกลับมาถึงบ้านปรากฏว่าเขาหาเงินได้น้อยกว่าภรรยา ภรรยาจึงเป็นผู้ชนะและได้รับรางวัลไปในที่สุด

7. เรื่อง คีตะห์

นายอิสมาแอ แวบือราเฮง - ผู้เล่า

สามีภรรยาคนหนึ่งมีลูกสาวคนหนึ่ง ทั้งสามพ่อแม่ลูกอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งลูกโตเป็นสาว ต่อมาสามีป่วยหนักปางตาย เขาเลยเรียกภรรยามานั่งใกล้ ๆ แล้วพูดกับภรรยาว่า "น้อง ถ้าพี่ตาย จงปลุกต้นผักเขียวบนหลุมฝังศพของพี่แล้วน้อง จงกล่าวว่า "คีตะห์ คีตะห์" แล้วพี่จะมาหา ตอนที่จะกลับก็ให้น้องกล่าวว่า "คะห์ดี คะห์ดี" เมื่อสิ่งเสียเสร็จแล้วผู้เป็นสามีก็ตาย สองแม่ลูกเศร้าโศกร้องไห้เสียใจ ภรรยา ก็เสียตายสามี ลูกสาวก็เสียตายพ่อ ฝ่ายภรรยาก็จัดการศพตามที่สามีสั่ง ทุกประการ

ต่อมาประมาณสองสามเดือน ผักเขียวก็ออกดอก หลังจากนั้นไม่นาน ผักเขียวก็ออกลูกโตเท่าแขน ผู้เป็นแม่กลับมามีบ้านคิดถึงสามีเลยพูดว่า "คีตะห์ คีตะห์" ลักครูลูกผักเขียวก็มาร่วมประเวณีกับนาง เมื่อเสร็จกิจแล้วนางก็พูดว่า "คะห์ดี คะห์ดี" ลูกผักเขียวก็กลับไปเดิม นางทำอย่างนี้ทุกวัน จนลูกสาวสงสัย วันหนึ่ง เมื่อลูกสาวเห็นแม่เข้าไปในห้องนอนแล้วพูดคำว่า "คีตะห์ คีตะห์" ลูกก็สงสัยว่า แม่กำลังพูดอะไรกับใคร ต่อมาแม่เรียกลูกเข้าไปพบแล้วบอกว่า ตนจะไปตลาด พร้อมทั้งกำขับลูกให้เฝ้าบ้าน อย่าออกไปไหนตนจะกลับมาตอนเย็น เพราะวันนี้จะต้องไปขายของจำนวนมากจากนั้นแม่ก็จากไป

ลูกสาวซึ่งสงสัยการกระทำของผู้เป็นแม่คิดที่จะพิสูจน์จึงเข้าไปในห้องนอน แล้วพูดเหมือนที่แม่พูด ลักครูลูกผักเขียวก็มาร่วมประเวณีกับนาง เมื่อเสร็จกิจแล้ว ไล่เท่าไรก็ไม่ไปเพราะตัวเองไม่ทราบว่าถ้าจะให้ลูกผักเขียวกลับไปจะต้องพูดอย่างไร ลูกผักเขียวจึงแนบติดกับหญิงสาวตลอดเวลา ขณะนั้นบังเอิญมีแขกชายผ้า มาขายผ้าอยู่หน้าบ้านของนาง หญิงสาวจึงเรียกเขาเพื่อจะซื้อผ้า ชายขายผ้าถามว่า "จะเอากี่ผืน" นางบอกว่า "ซื้อทั้งหมด แต่เจ้าจะต้องพูดอะไรสักอย่าง" "พูดอะไรล่ะ"

หญิงสาวก็เลยบอกว่า ให้พูดคำว่า "ดีค่ะ ดีค่ะ" แยกขายผ้าส่งสัย แต่ในที่สุดก็กล้าออกมา ลูกพี่เขี้ยวก็ไล่ตามแยกขายผ้าขึ้นไป แยกขายผ้าวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ลูกพี่เขี้ยวก็ตามติดไม่ลดละ

ขณะนั้นเองผู้เป็นแม่กลับมาจากตลาด นางเกิดอารมณ์ทางเพศจึงตรงเข้าไปยังห้องนอนแล้วพูดว่า "ดีค่ะ ดีค่ะ" แต่คราวนี้ลูกพี่เขี้ยวไม่ยอมมา นางไปดูที่สุสานก็ไม่พบจึงสงสัยว่าลูกพี่เขี้ยวหายไปไหน ทารูไม่ว่าพี่เขี้ยวไล่ตามแยกขายผ้าไปเสียแล้ว

8. เรื่อง ตักลง

นายอัปคุลซูโกร์ อับรุ - ผู้เล่า

มีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอยู่ในวัยสมควรที่จะมีครอบครัวแต่เนื่องจากเขาเป็นคนโง่จึงไม่สามารถหาผู้หญิงมาเป็นภรรยาได้ พ่อของเขารู้สึกรำคาญและอยากจะมีหลานด้วย พ่อจึงไปขอร้องหญิงสาวมาคนหนึ่ง แล้วก็จัดพิธีแต่งงานให้ หลังจากคนแรกที่อยู่ด้วยกัน พ่อของเขาดถามว่า "เมื่อคืนนี้เอ็งทำอะไรบ้าง" ลูกชายตอบว่า "ไม่ได้ทำอะไรเลย นอนเฉย ๆ" พ่อรู้สึกเจ็บใจเลยบอกลูกไปว่า "คืนนี้เอ็งก็กอดเมียเอ็งบ้างสิ" รุ่งขึ้นพ่อของเขาก็มาถามอีกว่า "เมื่อคืนเอ็งทำอะไรบ้าง" ลูกชายตอบว่า "ไม่ได้ทำอะไรก็กอดไว้เฉย ๆ" พ่อเจ็บใจยิ่งขึ้น จึงบอกลูกไปว่า "คืนนี้เอ็งจูบเมียเอ็งบ้างซิ" รุ่งขึ้นพ่อของเขาก็ถามอีกว่า "เมื่อคืนเอ็งทำอะไรบ้าง" ลูกชายตอบว่า "ก็เอามือไปกอดแล้วก็จูบก็เท่านั้นเอง" "แล้วเอ็งทำอะไรอีก" พ่อถามด้วยความอยากรู้ ลูกชายก็ตอบว่า "ไม่มีแล้วหลังจากนั้นก็นอน" พ่อจึงตำลูกชายไปว่า "ไอ้ลูกโง่ เอ็งไม่มาโง่ถึงขนาดนี้เลย เอ็งนี่มันโง่จริง ๆ โง่ยิ่งกว่าควายเสียอีก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เมื่อถึงเวลาอน ข้าจะส่งสัญญาณให้ ข้าจะตักลงเป็นเสียงสองจังหวะคีมและแด พอเอ็งได้ยินเสียงข้าตักลงเสียง "คีม" ครั้งแรก เอ็งก็เอาคอกใส่เข้าไปในที่ของเมียเอ็ง พอข้าตีเสียง "แด" ให้เอ็งเอาคอกของเอ็งออก"

เมื่อถึงเวลากลางคืนลูกชายก็กระวนกระวายใจว่าทำไมพ่อยังไม่มาตักลงอีก ลักครู่หนึ่งผู้เป็นพ่อก็มาให้สัญญาณด้วยตักลง ครั้งแรกตีเสียง "คีม" ลูกชายก็เอาอวัยวะเพศของตนเข้าไปในอวัยวะเพศของภรรยาทันที พ่อพ่อตีเสียง "แด" เขาก็ดึงออก ผู้เป็นพ่อเร่งตีเสียง "คีม - แด, คีม - แด, คีม - แด," ลูกชายจึงแหงเข้าและดึงออก แล้วก็แหงเข้าไปแล้วก็ดึงออกมา ทำอย่างนี้เป็นเวลานานพอสมควรจึงทำให้เกิดอารมณ์เกือบถึงจุดสุดยอด เขามีความรู้สึกว่าพ่อตักลงเข้าไปเสียแล้ว จึงตะโกนออกไปว่า "พ่อตักลงให้มันเร็วกว่านี้ไม่ได้หรือไง มันไม่ทันใจนะพ่อ" พ่อจึงเร่งตีสลักกันไปสลักกันมา "คีม - แด, คีม - แด, คีม - แด,

9. เรื่อง เนินโตะคือแพง

นายอัปคูลชุกรี อับรู - ผู้เล่า

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งมีภูเขาลูกหนึ่ง ชาวบ้านขนานนามว่า "เนินโตะคือแพง" และชาวบ้านทุกคนทราบว่าบริเวณเนินโตะคือแพงแห่งนี้สวยงามมาก ในหมู่บ้านแห่งนี้มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง ทั้งสองมีลูกชายคนหนึ่ง ทั้งสามคนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขและรักใคร่ต่อกันยิ่งนัก วันหนึ่งในขณะที่ผู้เป็นภรรยา กำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว นางกำลังโพลกเครื่องแกงอยู่ บังเอิญผ้าถุงที่นุ่งถลกขึ้นจนเห็นขาอ่อน สามีเมื่อก่อนเห็นก็เกิดอารมณ์ทางเพศ จึงเข้าไปคลอเคลีย ผู้เป็นภรรยาก็อายเพราะลูกชายจ้องมองอยู่ สามีจึงออกอุบายให้ลูกชายไปซื้อกาแพ ลูกถามว่าจะให้ไปซื้อที่ไหน

พ่อ : อ้าว! ก็ไปซื้อที่ร้านกาแพซิวะ

ลูก : ก็บาทละพ่อ

พ่อ : สองบาทก็พอ

ลูก : แล้วจะให้ใส่อะไรจ๊ะ

พ่อ : ใส่ขวดหรือใส่อะไรก็ได้แล้วแต่เอ็งเถอะ

ลูก : จะให้รีบไปหรือเปล่าครับ

ฝ่ายพ่อเกิดรำคาญขึ้นมาจึงพูดว่า "ไอ้ลูกเวร จะไปรีบไป" ส่วนลูกชายแทนที่จะไปซื้อกาแพกลับไปนั่งอยู่ใต้ต้นบ้าน พ่อของเขาเข้าไปหาภรรยาในครัว ภรรยาเมื่อเห็นสามีเข้ามาถามว่า "ของพี่เป็นอย่างไรบ้าง" สามีก็เลยตอบว่า "ขณะนี้ของ ๆ พี่มีลักษณะเหมือนฝรั่งหัวล้านถอดหมวก" แล้วถามภรรยาว่า "แล้วของ ๆ น้องเป็นอย่างไรบ้าง" ฝ่ายภรรยาก็ตอบว่า "ของ ๆ น้องก็เหมือนเนินโตะคือแพง" ลักครู่หนึ่งลูกของเขาก็โผล่เข้ามาในห้อง พ่อถามว่า "เฮ้อ! เจ้าลูกชาย ไปเถลไถลที่ไหนมา ทำไมถึงช้านัก พ่อกับแม่รอานานแล้วนะ" ลูกชายก็ตอบว่า "เหตุที่ช้าเพราะฉันไปดูฝรั่งหัวล้านถอดหมวกบนเนินโตะคือแพง" ทำให้ผู้เป็นพ่อหน้าแดงเขินอาย เพราะรู้ว่าที่แท้ลูกของเขาแอบฟังอยู่ใต้ต้นบ้านนั่นเอง

10. เรื่อง บุละ¹

นายอับดุลซูโกร์ อับรู - ผู้เล่า

มีชายคนหนึ่งชื่อ "บุละ" เขามีลูกชายคนหนึ่งชื่อ "ยูโซ๊ะ" วันหนึ่งเขาได้ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอ เมื่อติดต่อรุระเสร็จแล้วเจ้าหน้าที่อำเภอยื่นสมุดมาให้เขาลงลายมือชื่อ เขาหยิบสมุดขึ้นมาแล้วพูดว่า "ฉันเซ็นชื่อไม่เป็น ฉันไม่ได้เรียนหนังสือ" เจ้าหน้าที่ก็กระชั้นกระຍอให้เขาเขียน ด้วยความโมโหเขาเลยหยิบปากกาแล้ววาดรูปวงกลม ซึ่งเป็นความหมายของชื่อของเขา เมื่อเขากลับบ้าน ชาวบ้านทราบข่าวก็เอาไปล้อเลียนลูกชายเขาว่า "ยูโซ๊ะบุละ" และเป็นที่ทราบทั่วทั้งหมู่บ้านว่าลูกชายเขาคอนี้เป็นคนอารมณ์ร้ายทั้งไม่ยอมแพ้ใคร

วันหนึ่งยูโซ๊ะไปเที่ยวที่ทุ่งนาไปกับเพื่อนชื่อ "หามะ" หามะคนนี้ก็เด็กซี้โมโหและไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ เหมือนกัน หามะพูดว่า "ยูโซ๊ะ ฉันจะล้อแก" เด็กทั้งสองหันมาเผชิญหน้ากันแล้วหามะก็พูดว่า "แก ยูโซ๊ะบุละ" ยูโซ๊ะเฉย ไม่ว่าอะไร หามะก็พูดซ้ำอีกสองสามครั้ง ยูโซ๊ะก็ถามว่า "ล้อฉันทำไม" แต่หามะก็ยังว่าอีก "บุละ บุละ บุละ" ยูโซ๊ะพูดว่า "ถ้าแกว่าฉันอีกครั้งเดี๋ยวฉันจะเขกหัวแก" แต่หามะก็ยังว่าอีก ยูโซ๊ะเลยเขกหัวหามะ เป็นอยู่อย่างนี้สองสามครั้ง จนยูโซ๊ะโมโหสุดขีดจึงพูดว่า "ถ้าแกยังขึ้นว่าอีก ฉันจะจับแกหมกโคลน ฉันจะทำจริง ๆ" หามะก็ยังคงว่าอีก ยูโซ๊ะจึงจับหามะหมกโคลน หามะยังลุกขึ้นว่า "บุละ" อีก ยูโซ๊ะก็จับหมกโคลนอีก เป็นอยู่อย่างนี้สองสามครั้ง จนหามะเหนื่อยลุกไม่ไหว แต่ยังพยายามล้อยูโซ๊ะโดยการเอานิ้วชี้เขียนเป็นรูปวงกลม (บุละ) อีก

¹ วงกลม

11. เรื่อง เปาะเนกับเมาะเน (ส่วนที่ 1)

ตอน ตักนก

นายสมหวัง คอเลาะ - ผู้เล่า

ณ. หมู่บ้านแห่งหนึ่งมีสามภรรยาคนหนึ่ง ชาวบ้านเรียกสามภรรยาคนนี้ว่า เปาะเนและเมาะเน วันหนึ่งเมาะเนตั้งครรภ์ หญิงตั้งครรภ์เป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่ามักจะเกิดอาการคลื่นไส้อาเจียน อยากกินนั่นกินนี่ เมาะเนก็เหมือนกันนางอยาก จะกินเนื้อมก เมาะเนจึงบอกเปาะเนว่า "นี่เปาะเนไปเถอะ ช่วยไปหาเนื้อมกมา ให้ฉันกินหน่อย ฉันอยากจะกินเนื้อมกจังเลย" เมื่อเป็นเช่นนี้เปาะเนก็ไม่รอช้า รีบคว้าเอาเครื่องมือตักนกพร้อมอุปกรณ์อย่างอื่นอีกสองสามอย่างแล้วเดินทางเข้าไปในป่าใหญ่ เขาก็พบฝูงนกฝูงใหญ่ฝูงหนึ่งกำลังเพาะกินซากควายเนาอยู่ เปาะเน รีบวางเครื่องตักนกรอบ ๆ ซากควายเนาตัวนั้น เมื่อได้นกมาแล้วเปาะเนก็จับ ใส่ถุงแล้วแขวนที่เอว ตัวแล้วตัวเล่าจนเต็มถุง พวกนกเหล่านั้นจึงบินขึ้นไปในท้องฟ้า ทำให้เหาะเนลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วย หลังจากนั้น นกตัวแล้วตัวเล่าก็พากันบินออกจาก ถุงซึ่งแขวนที่เอวเปาะเน ทำให้เปาะเนตกลงมาสู่พื้นดิน เขาตกลงไปในเขตวัง ของพระราชามือหนึ่ง เมื่อนายทหารพบเปาะเน ซึ่งเป็นคนแปลกหน้าและตกลง มาจากท้องฟ้าก็คิดว่าเปาะเนเป็นเทวดาที่ตกลงมาจากสรวงสวรรค์ นายทหารจึง นำเปาะเนเข้าเฝ้าพระราชาราชาก็เช่นกัน ทรงเข้าใจว่าเปาะเนคือเทวดา ที่ลงมาจากสรวงสวรรค์ พระราชาก็ทรงเชิญชวนให้เปาะเนอยู่ในเมืองแห่งนี้ เพื่อเป็นเกียรติและเป็นศิริมงคล พระราชาทรงจัดพิธีอภิเษกสมรสระหว่างเปาะเน กับพระธิดาองค์สุดท้ายของพระองค์ การจัดงานอภิเษกสมรสครั้งนี้นับว่าใหญ่โต มโหฬาร มีงานฉลองเจ็ดวันเจ็ดคืนเพื่อให้สมเกียรติกับเทวดาซึ่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วทั้งพระธิดาและเปาะเนก็อยู่กินกันอย่างมีความสุข

ต่อมา เมื่อถึงช่วงฤดูฝน ฝนตกลงมาอย่างหนัก เปาะเนไม่สามารถ ออกไปไหนได้ ทำให้คิดถึงอดีตของตัวเอง เมาะเนจึงพูดออกมาว่า "ฝนตกอย่างนี้

ถ้าเป็นสมัยที่ฉันอยู่บ้านกับ เมาะ เนแล้วละก็ ฉันจะต้องออกไปถอนมันสำปะหลัง แล้วนำมาเผากินแน่ ๆ" คำพูดนี้พระธิดาทรงได้ยินจึงนำความไปกราบทูลพระราชบิดาว่า "แต่ที่จริงแล้วชายหนุ่มผู้เป็นสามีของลูกนั้นไม่ใช่เทวดาที่ไหน แต่เป็นมนุษย์ธรรมดาดีแท้ละ นอกจากนั้น เขาก็มีเมียแล้ว เขายังพูดเลยว่า ตอนฝนตกเขาชอบออกไปถอนมันแล้วเอามาเผากิน" พระราชาตรัสเรียกเปาะ เนมาสอบสวน เปาะ เนทูลทุกอย่างตามความเป็นจริง พระราชาจึงทรงขับไล่เปาะ เนออกจากวัง เปาะ เนก็กลับมายังบ้านของตน ครองรักอยู่กับ เมาะ เนตามเดิม

12. เรื่อง เปาะเนกับเมาะเน (ส่วนที่ 2)

ตอน งานศพลูก

นายสะมะแอ มะรอแม - ผู้เล่า

เปาะเนและเมาะเนสองสามีภรรยาอยู่ด้วยกันมานาน ทั้งคู่ยังไม่เคยมีลูก เพิ่งมีลูกคนแรกเมื่ออายุมากแล้ว วันหนึ่งเมาะเนจะไปนวดข้าวจึงให้ลูกอยู่กับเปาะเน เมาะเนสั่งว่าให้เลี้ยงดูให้ดี เมื่อเมาะเนจากไปแล้ว ลูกชายของเขาร้องไห้เสียงดัง เปาะเนปลอมอย่างไรก็ไม่เงียบ เปาะเนโกรธทว่า "เฮ้ย ! เด็กคนนี่ร้องอยู่ได้ เป็นอะไรตรงไหนหรือเปล่าทำไมร้องเสียงดังอย่างนี้" เปาะเนจึงไปดูที่เปลเขา เห็นกลางกระหม่อมของลูกเดินตุ๊บ ๆ จึงร้องว่า "อ้อ ! เจ็บนี่เอง" เปาะเนจึงเอาเข็มมาเจาะกระหม่อมลูก ลูกจึงเงียบเสียงไม่ส่งเสียงร้องอีก

เมื่อเมาะเนกลับมา นางสงสัย "เอ ! ทำไมลูกยังไม่ตื่นนะ" "โอ... เขาปวดฝี ฉันทักเลยบังฝ้ออก" เมาะเนสงสัยจึงไปดูลูกปรากฏว่าลูกตายเสียแล้ว นางสั่งเปาะเนให้ไปฝังศพลูก เปาะเนหยิบจอบพร้อมทั้งเอาศพลูกใส่ในส้อม แล้วม้วนส้อมแบกไปยังป่าช้า เมื่อแบกถึงป่าช้า เขาชุกหลุมแล้วเอาส้อมใส่ลงในหลุม โดยที่เขาไม่รู้ตัวว่าศพลูกของเขาหล่นกลางทางเสียแล้ว ระหว่างที่เขาเดินกลับบ้าน ก็ได้พบศพเด็กคนหนึ่งกลางทางจึงคิดว่า ลูกของคนอื่นก็ตายเหมือนกันไม่ใช่ลูกเขา ตายคนเดียว "ไหนลองเปิดดูดีกว่า เอ !... ลูกเรานี่นา เมื่อกี้ก็ฝังไปแล้ว ทำไมมาอยู่ที่นี้ได้อีก" เปาะเนจึงชุกหลุมแล้วนำศพลูกไปฝังอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงกลับมาถามเมาะเนว่า "นี่ ! เมาะเน ลูกตายต้องทำอะไรบ้างล่ะ" เมาะเนตอบว่า "หุงข้าวเหนียวสิ" เปาะเนห้ามว่า "อย่าเลย มันช้า และเสียเวลามากด้วย ทำขนมข้าวเปียกหวานดีกว่า" เมาะเนจึงชุกมะพร้าวเตรียมทำขนม นางสั่งเปาะเนให้ไปเชิญโต๊ะลือบา¹ มาสวดมนต์ขอตุอาร์² เปาะเนรีบไป เมาะเน

¹ โต๊ะลือบา หรือโต๊ะลาใบ ใช้เรียกผู้ที่มีความรู้ทางศาสนา มักจะเป็นคนแก่คนแก่ไว้หนวดเครา สามารถขอพระ (ตุอาร์) ได้

² ขอพรจากพระเจ้า (อัลลอฮ์)

ตะโกนสั่งว่า "เชิญโต๊ะอาเยาะห์¹ ด้วยนะ" "โต๊ะอาเยาะห์เป็นอย่างไรล่ะ"
เปาะเนตาม เมาะเนอธิบายว่า "คนที่โพกหัว เครายาว นั่นแหละ ! โต๊ะอาเยาะห์"

เปาะเนเดินผ่านทุ่งกว้างแห่งนี้มีสัตว์หลายตัว มีแกะ มีแพะ เปาะเน
เห็นแพะมีลักษณะเหมือนที่เมาะเนบอกทุกอย่างจึงพูดขึ้นว่า "โต๊ะอาเยาะห์ ไปที่
บ้านฉันด้วย ไปอ่านคู่มือการใช้งานศพของฉัน" ฝ่ายแพะเมื่อเห็นคนก็เดินหนี เปาะเน
เลยกลับไปบอกเมาะเน เมาะเนถามว่า "บอกหรือยัง" "บอกแล้ว" เปาะเนตอบ
เอ! แล้วทำไมยังไม่มาอีกล่ะ มีค้ำแล้วนี่ เหาละ! ฉันไปคู่มือดีกว่า" เมาะเน
รีบไปเพราะใกล้ค้ำแล้ว ฝ่ายเปาะเนเมื่อเมาะเนไปแล้ว เขาจัดการกินข้าว-
เปียกหวานจนอิ่มแปล้ เกิดปวดท้อง ครั้นจะลุกไปก็ไม่ไหว จึงเอาผ้ามาอุดก้นแล้ว
ป็นขันไปอยู่ที่คานประตู เมาะเนซึ่งกลับมาจากไปตามโต๊ะลือบาและโต๊ะอาเยาะห์
"เอ...! ผ้าขี้ริ้วอะไรห้อยอยู่ที่คานประตู" ด้วยความสงสัยนางจึงกระตุกผ้าลงมา
อุจจาระของเปาะเนที่อื่นไว้ก็พรั่งพรูลงมาถูกตัวเมาะเน ส่งกลิ่นเหม็นคั่งไปทั่ว

¹ ใช้เรียกผู้ที่มีความรู้ทางศาสนา มักใช้เรียกผู้ที่กลับมาจากประกอบ
พิธีฮัจย์ และเป็นผู้สูงอายุ

13. เรื่อง เปาะเนกับเมาะเน (ส่วนที่ 3)

ตอน เปาะเนปลุกข้าวโพด

นายอัครุสฮาเม็ด มาหมัด - ผู้เล่า

เริ่มเรื่องเมื่อสมัยที่เปาะเนและเมาะเนมีอายุมากแล้ว เปาะเนนั้นเป็นที่เล่าลือกันว่าเป็นคนที่เอาตัวรอดด้วยความกะล่อนของตนเอง เมื่อถึงฤดูปลูกข้าวโพดเปาะเนก็สั่งให้เมาะเนไปซื้อพันธุ์มาจากตลาด เมื่อซื้อมาแล้วเปาะเนก็นำพันธุ์ข้าวโพดพร้อมจอบเสียมเดินทางไปปลูกข้าวโพดแต่ไม่ได้บอกเมาะเนว่าปลูกไว้ที่ตรงไหน โดยความเกียจคร้านซึ่งเป็นนิสัยของเปาะเน เมื่อต้องทำงานหนักจึงเกิดความท้อแท้เขาซุกดินได้เพียงนิดเดียวก็เบื่อหน่าย เมื่อหิวก็เอาข้าวโพดที่จะทำพันธุ์ปักกินเป็นอาหาร เมื่อกินอิ่มแล้วก็หยุดพักไต่ร่มไม้ใหญ่และนอนหลับไปในที่สุด

วันต่อมาเปาะเนก็ทำตัวเหมือนกับชาวบ้านที่ปลูกข้าวโพดคนอื่น ๆ กล่าวคือถึงเวลาเขาก็ไป ตกเย็นก็กลับ เป็นอย่างนี้ทุกวัน เมื่อเมาะเนออกปากขอไปด้วย เปาะเนบอกว่า "ฉันคนเดียวก็ทำงานไหว" ที่จริงแล้วเขาไปนอนเล่นในขณะที่คนอื่น ๆ ทำงานอย่างขยันขันแข็งจนงานเสร็จ แต่เปาะเนยังไม่ลงมือทำอีก ส่วนเมาะเนคิดว่านี่คงมีรายได้จากการปลูกข้าวโพดเป็นกอบเป็นกำแน่

เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวข้าวโพด คนอื่น ๆ ก็พากันเก็บข้าวโพดอย่างสนุกสนาน เมาะเนจึงถามเปาะเนว่า "ไหนข้าวโพดที่เจ้าไปปลูก" เปาะเนจึงบอกให้เมาะเนไปเก็บข้าวโพดที่ไม่ใช่ของตน โดยตนเองนอนรออยู่ที่บ้าน และได้กำชับเมาะเนว่า "ถ้าไปเจอข้าวโพดที่แก่ เจ้าเก็บได้เลย นั่นแหละเป็นของเราทั้งหมด" วันแรกๆไปเก็บก็ไม่มีปัญหาเพราะไม่มีผู้ใดพบเห็น

วันรุ่งขึ้นเมาะเนก็ไปเก็บอีก คราวนี้พบชายคนหนึ่ง ชายผู้นั้นถามว่า "มาเก็บข้าวโพดของฉันทำไม" เมาะเนก็ตอบว่า "ไม่ใช่ของเจ้าหรอก ของเปาะเนฉันต่างหาก" ชายผู้นั้นก็บอกว่า "เปาะเนของเจ้านั้นหรือปลูกข้าวโพด ทุกวันฉันเห็น

เขาได้แต่นอนอยู่ใต้ต้นไม้โน้น ทำไมเมาะเนไม่รู้หรือว่าเปาะเนเป็นคนขี้เกียจขนาดไหน ที่คิดที่ว่ามันยังเป็นป่ารกจริงอยู่เลย" เมาะเนเมื่อได้รู้ความจริงก็เกิดความโมโหรีบวิ่งกลับบ้านพร้อมกับตะโกนว่า "เปาะเน แกอยู่ไหน แกต้องตาย" เมื่อเปาะเนได้ยินก็หนีขึ้นไปนั่งอยู่บนชื่อหลังคา ขณะนั้นเปาะเนก็เกิดอาการปวดท้องอย่างกระตั้นหันจะลงมาก็กลัวเมาะเน เขาจึงเอาผ้าขี้ริ้วอุดกั้นไว้ เมื่อเมาะเนเปิดประตูเข้าบ้านก็มองหาเปาะเนไปทั่วแต่ก็ไม่เห็น กลับมองเห็นชายผ้าขี้ริ้วห้อยอยู่จึ่งดึงชายผ้าขึ้น กลายเป็นว่าอุจจาระที่อุดไว้ก็ร่วงพรมมาถูกตัวเมาะเน เลอะเทอะไปหมด

14. เรื่อง พระฤๅษี

นายอับดุลชุกรี อับรู - ผู้เล่า

มีวรายร้ายจอมโหดคนหนึ่ง โจรคนนี้มีพฤติกรรมที่โหดร้ายยิ่งนัก เขาจะขโมยโดยไม่เลือกหน้า ไม่ว่าเหยื่อคนนั้นจะเป็นใคร คนแก่ ผู้หญิง เด็กเล็กก็ไม่ละเว้น วันหนึ่งผู้คนในละแวกนั้นต่างก็ยากจนเพราะถูกเขาขโมยไปหมดแล้ว วันหนึ่งในระหว่างที่กำลังเดินหาเหยื่ออยู่นั้น เขาเห็นพระรูปหนึ่ง เขารับวิ่งเข้าไป จั๊กจั่นที่ทันใด โดยกล่าวว่า "หยุด! โทนมื่ออะไรบ้าง มีเงินไหม" พระตอบว่า "เงินนะไม่มี" โจรถามว่า "ทองล่ะมีไหม" พระตอบว่า "ทองก็ไม่มี" โจรเลยบอกว่า "เอาอย่างนี้ พระคุณเจ้า มื่ออะไรฉันขอหมดเลย เงินสักบาทสองบาทก็เอา" โจรผู้นั้นสั่งให้พระรูปนั้นถอดจีวร พระบอกว่า "ถอดไม่ได้ มันบาปนะ" โจรบอกว่า "จะถอดหรือไม่ถอด ถ้าไม่ถอดฉันยิงท่านตายนะ" เมื่อพระถอดจีวรเรียบร้อยแล้ว โจรก็เอาสบู่และน้ำให้พระรูปนั้น แล้วบังคับให้พระสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง "ไม่ได้ล่ะ อาตมาจะทำอย่างนั้นไม่ได้ มันเป็นบาปมหันต์ อาตมาขอเออะ อาตมาทำไม่ได้" โจรจึงส่ายด้วยความโมโหว่า "ว่าไงล่ะ จะทำหรือเปล่า ถ้าไม่ทำฉันจะยิงเดี๋ยวนี้แหละ" ด้วยความกลัวตาย พระรูปนั้นก็คว้าสบู่และน้ำมาทาบบริเวณอวัยวะเพศแล้วก็ทำการสำเร็จความใคร่ ในขณะที่กำลังสำเร็จความใคร่อยู่นั้น โจรสั่งให้หยุด พระจึงพูดว่า "อาตมาไม่หยุด อาตมายอมตาย อาตมายอมตาย อาตมาไม่หยุด"